

Знаю — знову і знову серце моє проситиме
з вереснем повітатися, з вечором, що повість,
як сидів я допізна
за червоним столом президії
в клубі колгоспному, свята осіннього гість.

Доки вручались грамоти, премії, вимпели,
доки гучали негучно вдячні слова, —
сивими зорями очі далекі впливли
з-під празникової хустки, що мріла,
як синь степова.

Жінка... два хлопчики поруч, певне, онуки,
в зморшках обличчя смаглого — здимілі дні,
тихо вона сиділа,
до серця приклала руки
так обережно, наче вони скляні...

Гойдав здаленілу стелю оплесків вітер —
величали ударників,
незруніно сиділа вона,
руки до серця притисла,
мов боялася їх розбити, —
єднала уста і очі усмішка ясна.

Вродливилось їй обличчя
сяйвом величчя простого,
ще й ордена тепле сяєво
на руки предивні лягло,
вже після свого виступу
спитав про неї парторга
і знітився, почувши пояснення його.

«Руки? Ну, як сказати...

то, бачте, ознака професії...
ївга Неділько, доярка... ходила в передових...
авжеж, писали газети... нині на пенсії...
професійна хвороба доярок,
відгоміння турбот трудових...»

І лунко мені озвався
дійниць світанковий передзвін,
і в музиці тій поставала
людей вогнева чистота,
і стеля була над ними натомисть неба поезії,
бо вірші якісь календарні з гасел самих читав.

Одлітані птиці, руки! Німо вчарований ними,
їхав районним газиком
крізь пасмуги вітру й дощу
і думав: нашому брату з поетичної ниви
натомленими руками біль не завадило б чуть...

Знаю — знову і знову серце моє проситиме
з вереснем повітатися, воскресити собі,
як сидів я допізна
за червоним столом президії,
як у серці озвався вперше професійний біль.

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.